

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788795472/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

hans moder og jeg, om aftenen sad sammen, hvor ofte gentog da ikke fru Gyllembourg: »Åh! hvor jeg dog savner den rare, fortræffelige Schmidten og den gode Møhl!« Og de var vel værd at savne, thi et mere velegørende selskab end disse mænds skal man have ondt ved at finde. [Vinteren var således gået hen med disse to følelige tab, men også med mangen en glæde, og fremtiden lå fuld af forhåbninger for Heiberg og mig.]

Teatersæsonen var nu atter sluttet, men fri for teater tjeneste var jeg endnu ikke, thi en del af de ældre skuespillere havde fået tilladelse til at give forestillinger til egen indtægt, og man bad mig nu om at assistere herved, hvilket jeg ikke godt kunne afslå, uden at de ville tage mig det ilde op. Hele juni måned gik således hen med, at jeg snart måtte spille for en af skuespillerne, snart for en anden.

Til disse sommerskuespil oversatte Heiberg nu Scibes fortræffelige lille lystspil »Den første kærlighed«, et stykke, som enhver ung dramatisk forfatter skulle studere for at lære, hvorledes et stykkes bygning bør være. Dette lille lystspil, et af de første franske stykker af denne art, der gik over vor scene, gjorde en overordentlig lykke. Den fortrinlige besætning af alle rollerne bidrog naturligvis meget dertil. Faderen i stykket blev givet af vor udmærkede komiker Frydendahl, elskerens af Stage, fætterens af Phister, den unge pige af mig. Man kunne vel ikke sige, at Stage var noget eminent talent, men han havde megen anstand, hans ydre var af virkning på scenen, og han havde en ejendommelig ironi, der aldrig forfejlede sin virkning, og som kom ham ypperlig tilgode i denne rolle. Phister og jeg var unge talenter, hvis vinger ikke var ganske udfoldede, men netop derfor af så meget større tilkøkkelse for publikum; og Frydendahl med sit mageløse fysiognomi, sit lune og sin gratie var den, der bandt det hele sammen til en buket. Dette lille stykke gik over scenen med en sådan lystighed, en sådan afrundethed i sammenspillet, at huset rungede af latter og bifald. Og dette gentog sig, så ofte det gik over scenen, uagtet publikum tilsidst kunne næsten hver replik udenad, indtil Frydendahls sygdom 1835. Frydendahl var et af disse fødte komiske talenter, der virker ved deres umiddelbarhed. Noget egentligt studium var her ikke at tale om. Men han var så gennemtrængt af lune og gratie, at det så at sige var ham umuligt at være ugratias.